

GRAND SHOW SRBIJA

VESNA RADUSINOVIĆ

„Šta 'oćeš, bre, čičište, da malo pariš oči piletinom!? A?!“

„Izvinite, gospodine, znate li vi uopšte s kim razgovarate!? Ja sam akademik, poslali su me kod vas lično predsednik i premijer Srbije. Zar vam već nisu javili!“

„Kurac si mi ti akademik!? Izgubio si partiju šaha s tvojim penzionerima. Oterali te sa klupice na Kališu, pa si svratio da fraj popiješ kaficu i kiselu. Da nećeš ljutu, ili viski, konjak, ti si ipak gospodin? Ko te je pustio kod mene?“

„Vaša sekretarica je bila veoma ljubazna, gledala me je na televiziji.“

„Šta ćeš ti na televiziji? Da pitaš kad će penzija? Kad ćete konačno da izumrete pa da Srbija malo odahne i siđete joj sa grbače? Koliko vas još samo ima? Smucate se okolo kao besni psi lutalice. Za vas su šinteri, ne ja!“

„Neće mi biti teško da pređem preko vaših uvreda. Zemlja je u opasnosti, mladiću, mogli biste sin da mi budete. Predsednik i premijer ove zemlje, moji najbolji

učenici i sledbenici, smatraju da bi u državnom interesu bilo da se pokvarena Evropa konačno istera iz naše avlije, i iz praznih glava ovih lakovernih stranih plaćenika, koji više neće da budu Srbi, već nekakvi Evropljani, kakvi nigde ne postoje...“

„Očigledno si pogrešio adresu, matori!“

„Siguran sam da nisam. U državnom vrhu misle da niko više ništa ne čita u Srbiji. Od knjiga beže kao đavo od krsta...“

„Ti to nešto protiv mene, majke ti ga nabijem!“

„Nije ovo ništa lično, osim što bi vaša emisija *Grand šou Srbija* mogla da se iskoristi i za nešto pametno.“

„Ne razumem!“

„To je prosto kô pasulj, kako ne razumete!? U vaše pevaljke su trenutno uprte sve oči Srbije. Bilo bi spasonosno da ja izađem s njima na televiziju i objasnim narodu pred kakvim se sve iskušenjima Srbija nalazi, između nemila i nedraga. To bi bila moja poslednja žrtva za napaćeni srpski narod.“

„Ne dolazi u obzir! Kad bi tebe videli, svi bi odmah isključili televizor. Mislili bi da su pogrešili stanicu ili da im nije dobro, da im je pao mrak na oči.“

„Da probamo, lepa reč i gvozdena vrata otvara.“

„A koji si mi pa ti!? Onaj što ga zovu ćale od Srbije? Otac nacije, čitao sam ja u novine.“

„Ne, nisam taj, on je moj najbolji prijatelj. Ovi na vrhu su se pomirili da su Srbi u njega načisto izgubili poverenje, došle su nove generacije, školovane u inostranstvu, pa su zamolili mene da se uključim. Meni barem ti nadobudni klinici nemaju šta da zamere.

Govorim sedam-osam jezika, putovao sam po svetu, dobio najveće međunarodne nagrade...“

„Ja se ne snalazim najbolje ni sa srpskim i vidiš da mi ništa ne fali! Ni harmoniku nikad nisam naučio da sviram kô neki, a jahala me je lično Lepa Fiki. Fikretu znaš, bila je najveća posle Tita!? Da ti ne pričam šta je bilo dalje. Nisam mogao da se odbranim, iako su me zvali Lepi Ćoro. Tokom vožnje su mi se i kraljice estrade nabijale na menjač, umalo ne izginusmo od Novog Sada do Beograda.“

Šteta što tada nisu postojale ove poni kamere i internet kao sada. Bojim se da bi ti bale pošle na usta, morao bih da zovem hitnu pomoć, ako bih počeo da ti ređam na šta su sve bile spremne.

One su bile najveće srpske revolucionarke, a ne vi, intelektualci i političari. Vi imate samo da tupite, a ja da deljem! Davno smo mi, prijatelju, po standardu prešlišali i Švedsku. U odnosu na moj život i švedski akcioni su najobičnija dečja slikovnica. Šteta što nema pravog pisca da to opiše!“

„O čemu vi govorite dok je Srbija u opasnosti da izgubi svoju dušu. Kosovo je srce Srbije!“

„Pa zar ti, kukavče, nije jasno da smo ja i Fikica bili poslednja srpska vlast na Kosovu, koju su i Šiptari oduševljeno priznavali. Samo kad se setim kako smo ih jahali u dvorani *Boro i Ramiz* u Prištini. Tražili su još, sve do zore!“

„Vi ste vrlo neozbiljni!“

„Ne znam da li si mi smešniji ti ili oni koji su te meni, jadnička, poslali. Dobro, ja i njih ponekad pustim da

se malo lože uoči izbora u mom *Grand šou Srbija*, da zajebu izbornu tišinu, da šutnu jedan drugog u jaja.“

„Vi i dalje – udri brigu na veselje.“

„Da je sreće – i vi biste. Od mene i Fikice niko nije hteo da se otcepi ni u onoj velikoj Jugi. Nas su svuda carski dočekivali! A razbežali su se od vas akademika i ovih piličara, političara, koji su vas kao štenad slušali. Mi smo Jugu, od Vardara pa do Triglava držali na okupu, a vi ste je rasturili. Kad ste se vi pojavili, kao strašila, nama je posao stao, pesma je zamrla i počela je kuknjava...“

„Mladiću, hoćete li vi mene pustiti u *Grand šou Srbija* ili nećete? Nemojte me više držati u neizvesnosti!“

„Bolje idite na groblje, tamo su najbolja opela. Povedite i vaše popove! Šta ste se mene svezali? Došli ste da kukumačete i naričete, dok ja iz pepela pravim novu Srbiju. Opet će ovo biti zemlja pesme i igre, u kojoj nijedna majka više neće zaplakati nad sinom jedincem, što je uludo zbog vas život dao za Srbiju. Ja sam mnogo veći Srbin od vas, jer propovedam da se za Srbiju živi, a ne umire!“

Ne znam kako ste uopšte pretekli na slobodi, kako vas Haški tribunal nije već skembao. Odveli su nedužnog Slobu, čija je jedina greška bila što je naseo da ste vi – pamet Srbije, a vas ostavili da nam i dalje zagorčavate život.

Da je Sloba slušao nas, a ne vas, gde bi nam bio kraj. Pored Juge, ja i Fikica bismo pripojili Rumuniju i Bugarsku, a preko gastarbajterskih veza – čak i Nemačku, Austriju i Francusku. Bili smo Ujedinjena Evropa i pre nego što se stvarno ujedinila.“

„Vama je zaista košmar u glavi!“

„I vama bi se sigurno malo razbistrilo, ako biste odmah zaboravili one kupusare koje ste pročitali i koje su vam pomutile razum.“

„Zar kao osnovac niste naučili da je istorija jedina učiteljica života!“

„Možda za one kojima ništa drugo od života nije preostalo. Kako ne shvatate da mi ovde prvi uvodimo evropske standarde, dok je vas vreme potpuno pregazilo. Vaše delo se izgubilo u ruševinama i sveopštoj bedi i propasti. *Grand šou Srbija* je bar deset kopalja ispred najboljih italijanskih šou programa i u njemu zbilja nemate šta da tražite. Čak ni kao statista u publici. Ruke su vam mlohove, podrhtavaju i tresu se, pa ne možete ni da pljeskate i aplaudirate našim novim zvezdama *Grand*.“

„Srbija vam nikada neće oprostiti što ste turbo-folkom napravili najveći kulturni genocid u istoriji. Posledice su gore nego posle poraza na Kosovu i pet stotina godina pod Turcima.“

„Ja sam Srbiju uvek vodio na Zapad, a ti, i takvi kao ti, pokušavate da je preselite na Istok i da od nje napravite rusku kozačku guberniju.“

„Da vas samo podsetim da predsednik i premijer Srbije zahtevaju da se ja pojavim u emisiji *Grand šou Srbija*, a i Patrijaršija se sa tim saglasila.“

„Mogu svi oni da me uhvate, da mi ga malo podoje! E, da si mi pripretilo sa kakvim mafijašem, kontroverznim biznismenom, opasnim tajkunom, velikim lopovom koji goni i hapsi mnogo manje, pa da ti uslišim molbu. Ovako, zaboravi da si me ikada upoznao. I

onako – niko ti ne bi verovao. Ispričaj unucima da si sa mnom razgovarao: odmah će te stražarno poslati u ludnicu.“

„Samo zbog Srbije sam pristao na poniženje da se s vama sretnem!“

„Na žalost, naš susret ti je kakav-takav dokaz da si još koliko-toliko živ. Srećom, u turbo Srbiji za akademska naklapanja više nema slušalaca. Sloba Milošević je skupo platio svoju dobrodušnost da uvažava gluplje od sebe.“

„On je besramno krao i sprovodio naše ideje, da bi ih potpuno iskompromitovao.“

„Bolje da nikada nije ni saznao za vaš projekat mrtvačke Srbije.“

„Mislite Velike Srbije?“

„To mu dođe gotovo na isto. Turbo-folk je toliko živ svenarodni pokret da je bez ikakvih problema nadživio i Miloševića. Jači je nego ikada!“

Nisam neskroman, ali mi smo Evropu doveli u Srbiju i Srbiju odveli u Evropu, uprkos ratovima, sankcijama i NATO bombardovanju. Nisu to bile nikakve naivne igre bez granica, već jedina srpska politika koja je svuda lepo dočekana. Nama su se divili, a vas su se plašili. Mi smo narodu nudili sreću, a vi nesreću.“

„O čemu to govorite? Dosta mi je tih skarednosti!“

„Svaka srpska pevaljka je pametnija od bilo kog srpskog akademika! Nisu one guske! One savršeno dobro znaju koga treba dočekati široko raširenih nogu i ruku. Retko kad se zeznu u tome. Da ne govorim o tome da su jedine odmah prihvatile evropske vrednosti i svetske brendove. Ma one su srpski prosvetitelji! Da

nije njih bilo u vašim smutnim vremenima, od koga su Srbi mogli da čuju za civilizaciju Versačea, Armanija, Kavalija, Dolče i Ikebanu... Pa one i kućice krštavaju i oblače ih kao gospodu! Bez toga nema ulaska u Evropu! Sirotinjska i divlja Srbija je proizvod vaše zatacnosti i primitivnosti.“

„Ja sam za vas svetski čovek, prostače jedan!“

„Nisam čuo da se neka srpska pevačica izgubila u Parizu, Cirihu, Frankfurtu, Milanu, Gelzenkirhenu ili Sen Galenu. A ne znam da li bi neki akademik umeo da pređe semafor na Jelisejskim poljima, ukoliko bi mu uopšte dali vizu da pređe granicu.“

Kako ćemo s vama u Evropu, kad vas tamo smatraju zaverenicima i ideolozima srpskog zločinačkog poduhvata?

Ja sam možda glup i skroman, ali znam da ko peva – zlo ne misli. Ako je Bregović sa onim ciganjašima trubačima, od kojih su svi bežali kad su nam pod prozorima svirali za crkvene komunističke praznike, 29. novembar i Prvi maj, postao svetska zvezda, koju na Zapadu dočekuju kao da je srpski kralj – što ne bih i ja izvezio ove moje gologuze i sisate. Neće valjda i u dvadeset prvom veku srpski izvozni artikli biti suve šljive i rakija, kao da smo, ne daj bože, još u devetnaestom. To bi bilo sramota.“

„Izdajniče, smatraš da su Srbi Cigani. To ne govore ni naši krvni neprijatelji Hrvati, Turci, Nemci ni Amerikanci...“

„Ne, tako misle Kusturica i Bregović, koje ste prekrstili u najbolje Srbe!“

„Nemojte, molim vas, da vređate naše najveće umetnike, koji su ponos ovog naroda! Koji su mu se našli u nevolji kad mu je bilo najteže i kad se ceo svet protiv njega bio zaverio, pronoseći njegovu slavu i ponos širom planete. A vi ste ovde pustili da trešti orijentalni turbo-folk, kao da smo, ne daj bože, opet u turskom ropstvu.“

„Pa, upravo vaše genijalne ideje su sprečile Srbe da idu na Jadran i poslale ih na letovanje u Malu Aziju. Ni u Crnu Goru ih više rado ne primaju. Osramotili ste Srbiju, kao da smo neki divljaci.“

„Vi mi o tome govorite, a preko televizije arlaučete kao hodže sa džamije.“

„Dosta mi je uvreda! Žaliću se kabinetu predsednika i premijera Srbije!“

„Ako budu za tebe ikada više slobodni. I oni, ljudi, imaju dušu i pale se na nove *Zvezde Granda*! Kako, matori, ne shvataš da smo pobedili!? Iza nas su sada Svetska banka, MMF, čitava međunarodna zajednica. Postali smo neuništivi! Dosta su nas u svojoj zemlji vređali i ponižavali kojekakve poremećene starkelje i nadobudni lezilebovići. Vi ste prošlost, mi smo budućnost.“

„Vi kretinizujete Srbiju!“

„Vas intelektualne kretene trebalo bi da bude sramota šta ste uradili ovom jadnom narodu, koga mi jedva uspevamo da dignemo i malo oraspoložimo.“

Oduvek smo se razlikovale. Biljana je bila otresita, drčna, svadljiva, niko nije smeo da joj ukrade ili, ne daj bože, ošteti igračku, a da mu ona to kad-tad duplo ne uzvрати.

Ako bi i mene snašlo nešto slično, samo bih mirno slegla ramenima i molila se u sebi da mi deca ne otmu još koju lutku, i nikada nisam ulazila u sukobe. Nisam se plašila, nego jednostavno, moja narav je bila takva.

Kao bliznakinje teško nas je bilo razlikovati – roditelji su nam oblačili iste stvari, ali mene, Ljiljanu, ni to nije nerviralo.

Moja sestra je morala bar mašnu drugačije da zaveže da bi se razlikovala od mene, ali i od drugih. Kao da je živela u nekom drugom, svom svetu, koji je sama izmislila, i u kome joj je verovatno bilo lepo. Tata je govorio da je ona posebna, a mama je stalno „pokrivala“; krišom od njega grdila ju je što se vere po drveću, pravi praćke, gađa njima golubove i vrapce, dolazi kući mokra, blatnjava i raščupana.

Dečaci su je prosto obožavali. Bila je najčešći inspirator uličnih kavgi, neviđena glumica i sjajan improvizator.

Dok sam ja igrala lastiš i školice, ona je odlazila s dečacima na pecanje, u lov na zečeve, jednom je čak ukrala i očevu lovačku pušku u kojoj, srećom, nije bilo municije. U školi sam bila, logično, zadužena za učenje. Ona bi brzopotezno sela na moje mesto, kad god je znala da će je nešto pitati, pa sam ja htela ne htela bila ona, a ona ja.

Jednom je obrala ceo mamin cvećnjak, prodala ga na pijaci i kupila fudbalsku loptu, na koju su se redom potpisali svi u ulici, a za taj čin je bezočno optužila komšinicu, koju mama ionako nije podnosila. Tek kad je slučaj stigao do suda, smilovala se da kaže da je to uradila ona. Najveći štos je što joj niko nije verovao i što su svi pričali kako je eto dete pametnije od odraslih, kako neće da pravi zlu krv i svađu i kako nedužno i jedno preuzima krivicu na sebe.

Nisam zucnula. Odmah bi rekli da sam ljubomorna i da je ne volim. Iskreno, ne znam ni koliko sam je tada volela, jer me je poprilično nervirala, ali da sam joj se iz sve snage divila – to moram priznati.

Ona je smela sve što ja nisam! Ona je bila sve što sam ja želela da budem. Ona je oduvek tačno znala šta hoće, i već je negde u osnovnoj školi odlučila da će biti poznata, bogata i moćna, i da je niko i ništa neće sprečiti da to i ostvari...

A njoj je uvek sve i polazilo za rukom. Dok sam ja po ko zna koji put mesila testo za krofne i sva u znoju stajala iznad šporeta u kuhinji, Biljana bi svoj kulinarski zadatak poverila našoj tetki, usedelici, kojoj bi

zauzvrat počupala obrve ili ofarbala kosu, donela joj brdo herc-romana i pre nego se naši vrata sa posla, moja sestra bi iznela tacnu sa besprekorno isečenim i savršeno ukusnim štanglicama, vanilicama ili sočnim tulumbama, a meni, onako od testa umazanoj, nije preostajalo ništa drugo nego da pocrvenim, još dublje uvučem ramena i ćutim kao zalivena.

A sve i da sam nešto rekla, ko bi mi pa verovao?! Ona bi isplanirala sve, do najsitnijeg detalja, odnela bi iz kuće sav „materijal“ za kolače i od tetke bi vratila čak i otpatke i bacila ih u naše đubre. I tako sam stalno slušala o njenim talentima i marljivosti, odgovornosti i lepom vaspitanju, isto koliko o svojoj trapavosti, aljkavosti i o tome kako nas je, eto, ista majka u isto vreme u stomaku nosila i šta ti je čudo i genetika, jedna vuk, a druga ovčica.

Ovčica sam, naravno, bila ja. Bojažljiva, nesnalažljiva, a, bogami, mogla bih se zakleti da su mislili i da sam priglupa, i da mi nije sestre ko zna kako bih i u školi prolazila... Bila je, dakle, opšta miljenica, sve joj se praštalo i gledali su joj kroz prste šta god da uradi...

Mene su kažnjavali za svaku sitnicu. Iako sam većito spremala našu sobu, kupatilo, pa i celu kuću, išla na pijacu i pomagala svima u svakoj prilici. To je valjda bilo normalno. A kada bi ona nešto uradila – e to je već bio događaj za prepričavanje, jer ko to ume bolje i lepše od nje. U svakom društvu je bila glavna i stvarno, rođena glumica – za Oskara.

Lagala je bez pardona, i sa razlogom i bez razloga, pričala klincima u komšiluku kako joj je tata kupio zlatne cipelice, ali su joj male, pa mora da ih zameni

kada otputuje iz naše varošice... A za te cipelice će dobiti mnogo para i sve će nas voditi u bioskop, a putovaćemo i vozom u grad... I videćemo sva ta čudesa, zoološki vrt, vozićemo se ringišpilom i jesti šećernu vunu i pečeno kestenje.

Kada bi to ostalo samo na pukom obećanju, svi bi saznali da laže, i možda bi neko doveo u pitanje postojanje zlatnih cipelica – ali ne, ona je sav novac koji bi sakupila kroz razne akcije po komšiluku zaista potrošila vodeći nas u grad, i zaista smo putovali vozom, videli zoo-vrt i sva ta čudesa koja nam je ona pokazivala lakoćom kao da ih po stoti put vidi.

I dok smo se stidljivo držali za ruke, i provlačili kroz gužvu, pazeći da nekoga ne dotaknemo, harambaša bi već uskočila u gumene automobile, a i njoj bi naravno za njen novac dali mnogo više žetona nego svima nama zajedno...

Kao da se jedino time i bavila, stalno je proučavala ljudske slabosti i to iz vrlo praktičnih razloga – znala bi da ih upotrebi u pravo vreme i na pravom mestu. Prosto je bila neizbežni saučesnik svega, i dobrog i lošeg, i radosnih i teških trenutaka naše porodice, ali bogami i celog komšiluka, pa i varošice. To što se iza leđa kezila popu, i imitirala ga kako gladi bradu, i kako mu u nju upadaju rezanci iz supe – nije je sprečavalo da skrušeno „ljubim ruke, popo“ izgovara svaki put kada bi ga srela. Njeno dalje interesovanje se širilo i na popadiju i piliće koje su kupili, na muškatle koje je ova ponosno odgajala u saksijama na prozoru, ama baš sve joj je bilo srcu drago i zanimljivo.

U stvarnosti, to se nje nije ticalo, ali je bilo zgodno imati informacije. Ni danas, posle svega što nam se desilo, ne znam da li je ona svesno skupljala abere po varoši, ili je prosto bila rođena da joj se poveravaju, tek od njenih saveta i dobročinstava stvorena je prava fama. Važila je za pouzdanu i dobru drugaricu u nevolji, lafčinu koja zna da čuti i za koju je stvarno samo nebo granica.

Kada smo ušle u pubertet i počele da se razvijamo i postajemo devojke, ona je dobila sve, ali baš sve atribute ženstvenosti. I duge noge i uzane bokove, velike grudi i lepo zaobljenu zadnjicu, bujnu kosu i blistav osmeh – izrastala je u pravu lepoticu.

„Znaš, jednog dana ću biti veoma, veoma bogata i slavna, i nijedna mi neće biti do kolena, otići ću daleko odavde i voziću najbolja kola, živeti u najskupljim vilama, imaću pet kućnih pomoćnica, a možda povedem i tebe...“, pričala mi je često u polumraku naše devojačke sobe.

I dok sam ja mislila kako je potpuna ludost otići negde daleko od kuće, od dragih i poznatih lica, mirisa bosiljka, dunja sa ormara od orahovog drveta i maminog domaćeg hleba, njoj se već u snovima otvarao taj nov, nepoznat svet koji, eto, samo nju čeka...

„A mami ću da kupim svu odeću iz Italije, znaš, da izađe već jednom iz ovih cicanih haljina i šlafroka – baš me nervira kako se oblači.“

Ne znam zašto joj nikada nisam protivurečila, mama je svaki dinar štedela da bi nam kupovala odeću i obuću, da bismo se pristojno hranili i da bismo

koliko-toliko normalno živeli. Čudilo me je i bunilo da ona to ne vidi. Ne – ona se ponašala kao da mama namerno okreće glavu od najskupljih italijanskih butika, koji se jedan za drugim nižu izlizanom kaldrmom od koje su joj stalno stradale flekice na cipelama. Tati je, opet, zamerala što nije ambiciozan i poverila mi je svoj plan kako bi i on odmah mogao da dobije unapređenje samo kada bi nju slušao.

A plan je bio... Sačuvaj bože. Tata je radio kao poštar i jednom mesečno je raznosio penzije. E, tu je ona videla šansu da on kao inscenira napad na samog sebe, u kome se on, razume se lavovski bori, pa da izađe u svim novinama kako je hrabri poštar život stavio na kocku da bi sačuvaio penzije. Posle bi sigurno bio šef pošte.

Nastavnike u Lozničkoj gimnaziji je uveliko zavodila. Jedino nju nisu opominjali za kecelju, koja je nama bila obavezna i zbog koje smo dobijale ukore. Tražila je bezočno da za vreme pismenog iz srpskog stoji kod prozora, radi inspiracije, a kada bi se vraćala na mesto brže-bolje bi se zamenila sa mnom, i ja bih već po navici uslužno napisala i njen pismeni. I nisam se nikada bunila. Čak ni kada bi dobila bolju ocenu od mene, što je bilo skoro pravilo.

Momci su joj se uveliko udvarali, kupovali su joj doručak, a čekanje u redovima umesto nje – bilo je već stvar prestiža.

Bila je zaista duhovita, odlično je pevala i imitirala sve redom, pa je na svakoj igranci, žurci i slavi, bila glavna atrakcija. Pustila bi najpre da je mole i preklinju,

iako bi jedva čekala da zabavi celo društvo. Na nju se nikada niko nije naljutio.

Bila je, jednostavno, neodoljiva u svojoj drskosti i nije prezala ni od čega, da ostvari šta je naumila. Mama je nikada nije grdila kada bi i zbog najmanje prehlade izostala iz škole, ni kada bi se u pratnji nekolicine mladića pojavila ispred kapije...

„Sve to su joj drugovi i ona se tako divno druži i zna da uživa u svemu, i Bog je, eto, takvu stvorio, da se raduje drugima i da se oni raduju njoj.“ Meni su držali teške pridike kako sam, eto, već stasala devojka i kako nije u redu da kasnim iz škole kući i ko zna šta će varoš da misli o tome i treba već razmotriti kakvu dobru priliku – za udaju.

Zaista nisam imala ideju šta bih mogla da radim sa tim svojim budućim mužem, da l' da mu pokazujem herbarijum i suve deteline sa četiri lista i o čemu da uopšte pričam sa muškarcima...

Za to vreme, moja sestra je vežbala ispred ogledala zavodničke poglede ispod trepavica, uveliko se šminerala, izvlačila pramenove hidrogenom, šminkala se i iscrtavala crnim krejonom šav po nozi pa preko toga navlačila najlonke... Opet je bila glavna, sve smo joj se divile i gledale u nju kao u neviđenu atrakciju.

„Slušaj, seko, ti uopšte ne pišeš loše i mogla bi da pišeš ljubavna pisma za pare, znaš...“

„Molim?“

„Šta se čudiš?! Od tih para bismo mogle da kupimo super stvari, ja ću da preuzmem kompletan posao – tvoje je samo da pišeš. Malo mili moj, pa dragi, pa

prepišeš koju pesmicu, da neko vidi vajdu od onolikih knjiga koje si pročitala... šta ti fali?!“

„Ma ne mogu ja to. Tuđa osećanja nisu moja. Kako to zamišljaš... Pa ni ja nikome ne pišem ljubavna pisma...“

„Nažalost, draga, nažalost. No, dobro, ako već ne pišeš za sebe a ti lepo udri pa piši za druge, bre. Svetlana crkava za Nikolom i baš me zamolila da joj napišem jedno onako dirljivo... Znaš već...“

„Ali...“

„Ma šta ali... Ajde, molim te. Sve ti je to isto. Malo romantike, malo patetike i bog da nas vidi. To je posao. Zamisli da ga voliš i gotovo. Je li, je l' si se ti već poljubila?!“

„Nisam.“

„Uh. To je baš problem. Ajd' da ti prepričam. U stvari, šta komplikuješ? Sedi i piši.“

Nešto kao moj zauvek voljeni Nikola i te fore... Šta si se stisla, bre, uh što nemam taj tvoj dar, gde bi mi bio kraj.

Ali nema veze! Ne umem da pišem, ali zato umem da pevam. I ajde, molim te, da me prijaviš za *Mis berbe* – ko osim mene može da pobjedi?!“

„A što se sama ne prijaviš?“

„Uf, kako si samo ograničena. Pa znaš valjda da buduće misice uvek prijavljuju mame, najbolje prijateljice ili sestre. A one za to tobože nisu ni znale. Nisi valjda ljubomorna? Ako hoćeš – možemo obe da se prijavimo. Ali bi ti onda morala da se dobrano upristojiš. I kad ćeš već da prestaneš da nosiš tu platenicu,

to je potpuno demode, a i slutiš sebi na usedelicu... Znaš ono pleteš sede vlasi i to...“

„Ali. Biljana, pa mi smo još srednjoškolke... Život za nas nije ni počeo.“

„Možda za tebe. Za mene bogami jeste, i to odavno. Nego ajde da popuniš ovaj kupon, pa ću ga ja poslati. Ne želim da propustim ništa, razumeš?! Svaki minut je dragocen, ama, svaki sekund... Neću da me pita starost gde mi je bila mladost. A i da znaš, ja ne želim zapravo da ostarim. Nikada.“

„Pa, moraćeš, seko! Jednom svi ostarimo, i to je zakon prirode koji ne možeš da podvrgneš svojoj volji...“

„Ma jok! Izmisliće do tada sigurno neki eliksir, nešto za večiti život, ali tako da uvek budemo mlade i lepe. Nego, je l' bi htela meni da napišeš nešto onako, odistinski za jednog tipa... a?!“

„Zaljubila si se! Ne mogu da verujem.“

„Nisam. Ali ne znam kako drugačije da prođem iz fizike, on nas baš razlikuje, a ako mu dam malo nade i to...“

„Nemoj, molim te. Zar ti nije lakše da sedneš i nabubaš fiziku. Evo, ja ću ti pomoći...“

„Slušaj, da hoću da učim, ja bih učila. Neću! A i ti ćeš zaraditi dioptriju, nastaviš li da bleneš u te debele knjižurine. Stvarno te ne razumem. Ajde piši nešto kako mi srce treperi kada ga vidim i kao sveže mi se jezik, pa ne mogu da beknem... Aman, šta me gledaš tako? Hoćeš li ili nećeš?! Samo nemoj tu da me savetuješ, da mi mudruješ i trepćeš. Zašto u životu postoje prečice?

Što bih uvek ja morala dužim putem? Baš neću. I gotovo!“

Da li treba reći da je tog leta trčeći i plivajući bukvalno izvajala svoje osunčano telo i postala *Mis berbe* iste te jeseni?! Slikala se za lokalne novine, a jednu fotografiju su joj objavili i u prestonici. I taman kada smo pomislili da je nahranila svoju sujetu i postigla da je i zvanično proglase za najveću lepoticu u kraju, usledio je novi „projekat“.

Rešila je da postane profesionalna pevačica i da okuša sreću u Beogradu, a moji su nevoljno odustali od ideje da me udaju, jer sam se i ja pakovala zajedno sa sestrom. Mada sam unapred znala da ću joj biti peglerka, bedinerka, kuvarica i devojka za sve, pristala sam jer sam između dva zla odabrala manje. Ako sam uopšte i imala izbora. Živeli smo sve teže, roditelje su već počele da sustižu sitne bolesti, a kako su mojoj sestri reči *nemoguće* i *ne* od rođenja bile izbrisane kao argumenti u rukama, sa velikim paketom hrane i sa nekoliko torbi krpica – osvanuli smo jednog jutra u iznajmljenoj sobici na Dorćolu.

Upisala sam svetsku književnost iz cuga, iako je prijemni bio zahtevan i težak. Biljana je dobila prvi angažman u nekom bircuzu u koji sam se plašila da uđem, što me nije sprečavalo da je svake noći pratim posle sređivanja haosa u kući od njenog doterivanja za „nastup“.

Pevala je sve. I opet se nije plašila nikoga. Spajtala se sa orkestrom kao da je rođena s njima, a ne sa mnom, i nije prošao ni prvi mesec, a već su počeli da joj ugovaraju nastupe u boljim lokalima. Da čudo bude veće, smešila joj se i prva ploča... Dete sreće, govorila je

majka kada bi nam dolazila u posetu i odlazila ni nalik sebi, obučena od glave do pete u nove, italijanske stvari.

Moje desetke na fakultetu niko nije spominjao, podočnjake dobijene od svega par sati sna valjda niko osim mene nije primećivao, a Biljana je sladostrasno i besomučno kupovala, pevala i zabavljala sve oko sebe, omađijana velegradom, duboko uverena da će joj jednog dana biti pod nogama.